Illustrissime, et Reverendissime Domine. Gratias ago maximas Deo, qui memoriam mei in piissimo corde Illustrissimae Amplitudinis Vestrae ita alte impressit, ut videatur non posse deleri, quamvis per integros annos neque videamur, neque colloquamur, ac ne per litteras quidem nos visitemus. Et quidem quod ego non obliviscar Illustriss. personae vestrae, non est mirum; cum opera vestra bona toti Ecclesiae ita luceant, ut non sit qui se abscondata a lumine eorum. Sed quod ego jam frigidus, et debilis senex, qui nihil magni aggredi possum, adhuc vivam in memoria magni Principis, et Praesulis Bambergensis, qui aversos convertit, in infirmos confirmat accinctus potentia, et indutus virtute ex alto; hoc vere mirandum est, nisi forte amor vehemens, quo ab initio diligere coepi nomen, et virtutes, et opera egregia Domini mei Episcopi Bambergensis, et desiderium, quo teneor, ut Germania multos similes Episcopos, Principes habeat, id jure suo mereatur, ut ego quoque non excidam a benevolentia, ac per hoc etiam a memoria Illustrissimae D. Vestrae: amor enim amorem conciliat, et qui amat, oblivisci non potest ejus, quem amat. Sed, his omissis, ignoscat Illustrissima, et Reverendissima D. Vestra, quod non prior occasione Festorum Natalitiorum et novi anni, scripserim ad Amplitudinem Vestram; tanti enim acervi litterarum intra Italiam per hos dies ad nos mittuntur, ut ocium respirandi Secretarii nostri non habeant; et ideo facile patiamur, ut hoc officium non transcendat Alpes; ex quo factum est, ut tanto gratius mihi acciderit, ut Dominus meus praevenerit me in benedictionibus dulcedinis, et quasi excitaverit dormientem. Ego igitur Illustrissimo Domino meo precor a Deo faustum annum jam labentem, et quotquot praeterea Dominus noster praeviderit necessarios esse ad utilitatem Ecclesiae suae, et ad ornandam coronam gloriae servi sui, Domini mei Episcopi Bambergensis. Romae die 4 Januarii 1615.

Epist. famil. cxxviii

Joh. Gottfr. Aschbachen